

Της **ΦΑΤΙΜΑ ΧΟΥΣΣΑΪΝΙ**

Μόνιμος προστάτης

Η οικογένεια είναι το σημαντικότερο στοιχείο του κόσμου και προσωπικά δοξάζω τον Θεό γι' αυτή την ευλογία. Η οικογένειά μου με υποστήριζε πάντα, κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες - και (ειδικά) τις δύσκολες. Οι δικοί μου (γονείς/οικογένεια) έχουν κάνει πολλά για μένα. Πάντα με καθοδηγούσαν ώστε να ξεχωρίζω τον καλό από τον κακό δρόμο και φυσικά να διανύω τον καλό.

Όταν ξεκινήσαμε την έκδοση της εφημερίδας μας και είχαμε πολλούς επικριτές, οι γονείς μου με ενθάρρυναν και με υποστήριζαν δυναμικά. Μου κατέθεσαν τις δικές τους εμπειρίες ώστε να μπορέσω να τις χρησιμοποιήσω στη δική μου ζωή. Οι γονείς μου είναι και οι καλύτεροί μου φίλοι. Εάν είμαι επιτυχημένη σε αυτό που κάνω, το οφείλω αποκλειστικά και μόνο στην υποστήριξη και την αγάπη των δικών μου. Εάν δεν είχα την υποστήριξή τους, ποτέ δεν θα μπορούσα να συμμετάσχω στην έκδοση της εφημερίδας. Φοβόμουν την ήττα σε αυτόν τον δρόμο, αλλά εκείνοι μου έμαθαν πως ακόμα και η αποτυχία αποτελεί ένα δυνατό μάθημα για πρόοδο.

Οι δικοί μου, παρά τις πολύ δύσκολες συνθήκες του καταυλισμού, μου στάθηκαν και μου δημιούργησαν μια ευνοϊκή ατμόσφαιρα ώστε να μπορέσω να αντεπεξέλθω με τον καλύτερο τρόπο στις υποχρεώσεις που είχα αναλάβει. Τώρα επιθυμώ με αυτόν τον τρόπο να τους ευχαριστήσω για όλες τις θυσίες που έκαναν για μένα, για όλη τους την αγάπη και καθοδήγηση.

Στην ουσία, οι γονείς παρακάμπτουν τις δικές τους χαρές προκειμένου να συμπαρασταθούν σε μας για την επίτευξη των στόχων μας. Όπως έχει πει και ο Ντέσμοντ Τούτου, ένας εκ των πρωτεργατών της ειρήνης και μαχητής για τα ανθρώπινα δικαιώματα της Νότιας Αφρικής: «Εσείς δεν επιλέγετε τις οικογένειές σας, αλλά εκείνοι αποτελούν το δώρο του Θεού για σας». Και εγώ, δοξάζω τον Θεό για αυτό το πολύτιμο δώρο και ελπίζω πως ως εδώ έχω καταφέρει να τους δείξω την ευγνωμοσύνη μου, έχω καταφέρει έστω και στο ελάχιστο να αντεπεξέλθω στις προσδοκίες τους και να τους έχω κάνει υπερήφανους.

Φατίμα Χουσαϊνί

Η ΦΑΤΙΜΑ, από τις πρώτες συντάκτριες της εφημερίδας, έγραψε το πρώτο της κείμενο καθισμένη στα χώματα, κάτω από τα δέντρα στον καταυλισμό του Σχιστού. Παρατήρησε τις αντιδράσεις των γονέων στο άκουσμα δημιουργίας εφημερίδας από έφηβα κορίτσια από το Αφγανιστάν. Είδε συμπεριφορές να αλλάζουν, όπου οι αυστηροί πατεράδες έγιναν οι πιο θερμοί υποστηρικτές των κοριτσιών. Ήταν για όλους συγκλονιστικό!